

Masarykovi koně

číslo 1

Pečení a vaření

Anketa

Skrytá místa školy

Obsah:

Zvířata: Hafling.....	3
Pečení a vaření: Skořicoví šneci.....	4
Rozhovor: Radek Hybšman.....	7
Černilovsko: Biocentrum	13
Fotografie: Příroda	14
Škola: Skrytá místa	16
Zábava: Vtipy.....	20
Anketa: Jaké seriály sledují žáci školy?.....	21

Hafling

Je malé plemeno koně. Byl vyšlechtěn v 19. století v Rakousku a severní Itálii.

Má barvu izabela (= ryzá) a ocas s hřívou je bílý.

Hafling je plemeno vhodné pro děti, je přátelský, nenáročný a velmi učenlivý.

Měří 138 – 150 cm v kohoutku a hmotnost se pohybuje okolo 500 kg.

Využit se dá jako rekreační kůň, v zápřeži, ale i pro nižší soutěže drezury a parkuru, obzvláště vhodný je i pro westernové disciplíny.

Využit se dá do téměř všech zemědělských prací, k tahu, jako kočárový kůň. Jsou také dlouhověcí, někteří jedinci se dožijí i čtyřiceti let.

Italským příbuzným tohoto koně je Aveliňský kůň, který je jen o trochu menší.

Zajímavost:

Haflingové se používají jako nosná zvířata při rekonstrukci pochodu tzv. Zlatou stezkou mezi Pasovem a Čechami, kudy byla do Čech přivážena sůl.

Autor: Natálie Bartošová

Skořicoví šneci

Suroviny:

Na těsto:

- 240 ml vlažného mléka
- 70 g rozpuštěného másla
- 70 g cukru krupice
- 1 balíček sušeného droždí
- 560 g hladké mouky
- 4 g soli
- 1 vejce
- 4 g skořice

Na náplň:

- 120 g třtinového cukru
- 100 g rozpuštěného másla
- 11 g skořice

Postup:

1. Do mísy dáme cukr, rozpuštěné máslo, vlažné mléko a sušené droždí. Vše zamícháme a na 15 minut dáme na teplé místo a přikryjeme utěrkou.
2. Po 15 minutách k tomu přidáme 420 g mouky, sůl, vejce a skořici. Vypracujeme těsto, které vám bude lepit (pokud máte pekárnu nebo kuchyňského robota, dejte rovnou tam).
3. Potom přidejte zbytek mouky a těsto zpracujte. Mělo by se vám odlepovat od mísy. Poté přikryjte těsto utěrkou a nechte ho dvě hodiny kynout. Po hodině těsto propracujte.
4. Po dvou hodinách si na podložku dejte mouku a na to si vyklopte to těsto. Prohněťte ho a vyválejte na trojúhelník 30 na 50 cm. Těsto potřete rozpuštěným máslem a posypte třtinovým cukrem a skořicí.

5. Opatrně zarolujte do ruličky a rozkrájejte asi na 3-5 cm velké kousky.

6. Přemístěte je na plech, kde je nechte pod utěrkou odpočinout ještě 30 minut. Po třiceti minutách potřete vajíčkem a dejte do trouby na 190 stupňů po dobu 15-20 minut. Po vyndání posypte moučkovým cukrem a podávejte.

Autor: Tereza Švestková

Můžete nám říct, kde jste vyrůstal a prožil dětství?

Narodil jsem se 23. dubna 1992 v Hradci Králové. A jak jsem si během studentských let zjistil, jde o zajímavé literární datum. V tento den (23. dubna) se narodil a zároveň zemřel božský William Shakespeare. A možná toto kouzelné datum se odrazilo nejen v tom, že jsem češtinář, ale jako malý jsem měl zálibu psát na starém psacím stroji minipovídky. Hlavními hrdiny byli Batman, Spiderman, Superman. Vzniklo také mnoho pokračování Princezny ze mlejna. Jednalo se o 1. hranou pohádku, kterou jsem měl rád. Hlavně kvůli skvělému čertovi. Samozřejmě jsem chtěl, aby si Eliška vybrala čerta a ne nějakého Jindřicha. :D

Jsem rodilý Hradečan a cítím uvnitř sebe, že skandování na hokeji „Nic než Hradec“ patří i ke mně. Do mých šesti let jsme bydleli v rodinném domě společně s babičkou a dědou. Po mých šestých narozeninách jsme se s rodiči v rámci Hradce přestěhovali a myslím, že toto rozhodnutí bylo velmi dobré a rozumné. Základní školu Habrmanova jsem měl kousek. Opravdu jen přes park. Do 5 minut pěšky. Stačilo mi chodit v 7.45 z domu a v 7.50 jsem byl ve škole. Dokonce jsem se stihl od brány školy vrátit domů, když jsem v 7. třídě zapomněl papír s vyplněnými volitelnými předměty a byl poslední den na odevzdání, a ještě jsem přišel se začátkem hodiny, když paní učitelka vcházela do třídy.

Neznamená to, že bych vstával nějak pozdě. To vůbec ne. Obvykle jsem vstal v 6.20. Připravil si snídani a zapnul si Snídani s Novou. V 6.45 tam běžela ranní pohádka. Jakmile jsem byl starší, pouštěl jsem si nahrané seriály a filmy. Jelikož nové díly Kobry 11 obvykle dávali v neděli po 21. hodině a to už bych nedokoukal, tak jsem si vše nahrál a ráno pustil u snídani. Potom jsme se o tom s klukama bavili, běhali po škole a hráli si na Semira. :D

Prázdniny jsem často trávil u babičky ve Chvojenci (asi 30 minut za Hradcem). Pravdou je, že u babičky na vesnici to opravdu bylo jako u babičky z knížek. Dobrý oběd (podle mého přání), zmrzlinový pohár, s dědou jsme se dívali na závody formule 1 a na motoriky. Různě jsme to komentovali. Já fandil Michaelu Schumacherovi, děda moc ne. Ale společně jsme fandili Valentinovi Rossimu v Moto GP. Pokud byla sobota a hrál se fotbal ve Chvojenci na hřišti, chodili jsme s dědou na vesnický fotbal. To byly vždycky hlášky od

vesnických fanoušků. „Dneska budem hrát jako AC Milán a Barcelona dohromady.“ „Bacha, pupkáč vám uteče.“ (myslím, že s Chvojencem hrála Dolní Roveň a ten útočník měl vousy, velký pupek, ale opravdu se dostal do několika nebezpečných situací)

A pivo tam prodával hospodský, který byl sprostý jako dlaždič. Z něho to létalo na všechny strany. A k hřišti jezdil autem, i když bydlel za rohem. :D
Jó, to byly časy... A to jsou jen některé střípky, daly by se popsat celé strany.
☺

Jaký předmět na ZŠ jste měl rád a naopak který jste nesnášel?

Neměl jsem rád fyziku. Ale ne kvůli panu učiteli Hájkovi. Hodiny s ním byly super, bylo hodně legrace. Já ale nejsem technický typ, a proto jsem s technickými věcmi bojoval. Učit se o kladce, pravidle pravé ruky, počítat sílu ramen u kleští, řešit, jaký bude ponor u lodí, to by pro mě nemuselo existovat. Nebo příklady s houpačkou. Jednou sedí človíček na sedátku, jindy sedí 50 cm od středu a převrátí to celý příklad. Ale jelikož jsem hradecký lev, tak jsem vždy průměr 2,6 vybojoval posledním zkoušením na konci ledna a na konci června na 2 na vysvědčení. A v pololetí devítky, kdy jsem zázrakem měl fyziku 1,50, mi dal pan učitel 1 na vysvědčení, ale to bylo tím, že jsem nešel na technickou školu (průmyslovka, strojárna), protože s jedničkou by mě na technické školy neposlal.

Rád vzpomínám na všechny učitele a učitelky (kterých byla drtivá většina), které jsem v životě potkal. Já byl bezproblémový žák, měl jsem jedničky a dvojky na vysvědčení, v 99 % jsem končil pololetí s vyznamenáním (nejhůře 4 dvojky). O tom 1 % povím níže.

Ale napadá mě spousta historek. Paní učitelka na zeměpis často ráda ztišila hlas na úplné minimum, že skoro šeptala, když jsme byli hluční. Potom jsem si rád sedal do 1. lavice, protože zápis jsem slyšel, ostatní ne. Samozřejmě že jsme se všichni ztišili, ale až po chvíli. Pokaždé, když mě četla v seznamu, říkala: „Hybšméén.“ Jindy zase: „Seš česky, nebo německy?“

Nejhorší bylo mít zeměpis v pondělí po áčákách. Áčáci učitelku naštváli a my to další hodinu slízli. Stačilo, aby 1 žák začal v hodině mluvit. A už byla písemka, nebo zkoušení.

Dostal jste nějakou vtipnou poznámku?

Byl jsem hodným a bezproblémovým žákem. A tuto pověst mám na své základní škole stále. Na svou základku jsem se vracel nejen na návštěvy, ale také jsem se občas rád zašel zeptat na ségru (ne kvůli jejím samým jedničkám, využil jsem rodičáky jako záminku, abych si se všemi pokecal), nebo jsem byl na své základce na praxi. A kolikrát jsem slyšel: „No jo, Ty jsi byl vždycky bezproblémový.“ Ale tím nechci říct, že bych byl absolutně vzorný. Samozřejmě mě občas dozor na chodbě chytil, když jsme s klukama a holkama běhali po chodbách, nebo když jsme si hráli na Kobru 11 a dělali jako že střílečky zpoza dveří. Jednou jsem se kryl za dveřmi, chtěl jsem vyrazit zpoza nich na kámoše a byla tam učitelka. :D

Vysvědčení na ZŠ bylo vždy za samé 1?

Samé jedničky skončily v 5. třídě. Ale jak píše výše, měl jsem jedničky a dvojky. Pohyboval jsem se v průměru od 1,0 do 1,7, nebo 1,8. Problémem obvykle byla jen zmíněná fyzika, která popravdě začíná až v 6. třídě. A na vysvědčení jsem v 99 % případů měl nejhůře 4 dvojky, jinak samé jedničky, takže vyznamenání. Zbývá 1 %. To bylo 1. pololetí 8. třídy. Začaly se mi hodně líbit holky (fascinovaly je moje vlasy po ostříhání, že jsem hezky plyšovej :D), chodili jsme po škole do města, u kámoše hráli na play stationu, s klukama i holkama jsme chodili do kina. Při filmu Alexandr Veliký jsme vypili více než 2 litry coly a potom jsme mysleli, že to do titulků neudržíme. Všichni jsme potom vystřelili ze sálu. I holky to měly tak tak. A často mi písemky a zkoušení ujížděly na dvojky. Není to tragédie, prostě puberta. Ale učil jsem se na ohlášené písemky, na ohlášená zkoušení. Na neohlášené věci samozřejmě ne a skončilo to dvojkami. A ty naučené jsem z nepozornosti kolikrát pokazil také na dvojky. V tomhle 1. pololetí 8. třídy jsem měl ze všeho dvojky, jenom jedničky z výchov. Potom jsem šel zase do sebe, vadilo mi, že nemám vyznamenání.

Pamatuji si, jak mi v matematice paní učitelka Hofmanová zapisovala už 4. dvojku z desetiminutovky a říkala mi: „Rád’o, už se sebou něco dělej.“ A já nechápal. Dvojka je přece super. Reagoval jsem: „Vždyť dvojka je dobrá.“ A ona: „No jo, ale já jsem u tebe zvyklá na jedničky.“
Já byl borec. :D

Malé písemky na dvojky (kvůli kravině, vždycky jsem tam něco zapomněl - jednotky, spočítal jsem a), ale nespočítal b) atd.), ale kontrolní práce jsem byl schopný napsat na plný počet bodů, takže jednička podtržená. Ale když máte spoustu dvojek z menších písemek, tak stoprocentní kontrolka to už nezachrání.

Vzpomínám na zkoušení, kdy mě jedna z mých oblíbených učitelek, p. uč. Janková, vytáhla z přírodopisu. Zkoušení na kosti (člověk). Já byl rudej až na zadku, zpocený úplně všude. Odešel jsem se známkou 1- a plyne z toho rada: Chodte na zkoušení, vždy to dopadne lépe, i když si myslíte, že nevíte vůbec nic. :D

Také jsem jednou jedinkrát byl na doučování, které jsem nikdy předtím nepotřeboval. A pravdou je, že nikdy potom. Brali jsme něco v matematice (čísla, písmena, něco na druhou, všechno dohromady) a já to nemohl pochopit. Z hodiny jsem to nepochopil a s rodiči jsem to také nepochopil. Tenkrát jsem měl vedení z Londýna. Jelikož jsem patřil k nejlepším ve třídě, často jsem chodil k tabuli, nebo mě brali k tabuli, abychom se nezdržovali. A já to nespočítal. Šel jsem uličkou, hodil jsem sešit z dálky silou tak, že spadl na zem a svlékl se z něho obal. Po hodině jsem zašel za paní učitelkou Hofmanovou, že bych toto potřeboval vysvětlit, že to prostě nechápu. Podívala se na mě a řekla: „Rád’o, myslím, že Tobě bude stačit 10-15 minut. Nemusíš chodit od 7, přijď v 7.20.“ Stačily mi 2 příklady s vysvětlením, v hlavě to cvaklo, potom 2 samostatně a ještě jsem ten den dostal 1 z dobrovolného zkoušení v hodině.

Největší trapas v životě...

Jednou jedinkrát jsem byl na dívčích záchodech. Omylem samozřejmě! Bylo to v 1. ročníku na střední (prvák Ekonomického lycea). Šlo teprve o 2. týden studia. Každou středu v 1. ročníku jsme měli na hlavní budově vedle soudu, zbylé dny byly na odlehlé budově na Moravském Předměstí. A v přízemí to bylo tak, že nalevo byly pánské záchody, na druhé straně patra byly dámské. O patro výš jsem myslel, že je to stejné. Nebylo. Pánské tam vůbec nebyly a na levé straně byly jen dámské. Šel jsem automaticky na levou stranu. Bylo odpoledne před 8. vyučovací hodinou, měli jsme mít němčinu. Šel jsem na levou stranu, vešel jsem, jdu dál, nikdo nikde nebyl. Bylo mi divné, že tam jsou všude otevřené kabinky. Jakmile jsem se vyčůral, šel jsem si umýt ruce. Myji si ruce a najednou přišla spolužačka Míša: „Ahoj, co tady děláš?“ Reagoval jsem stejně: „Co děláš na pánských?“ Ona šla správně, já špatně. Ještě během té přestávky se o tom všichni dozvěděli. Tyto situace se šíří rychleji než zprávy na internetu. Byl jsem slavněj. Nejradši byste strčili hlavu do písku a dělali pštrosa. Od té doby si dávám hodně velký pozor, klidně se i ptám, kde jsou záchody a zvláště při rozeznání kolikrát složitých moderních obrázků, ze kterých je složitě poznatelné, co je vlastně panenka a co panáček.

Váš největší sportovní výkon...

Jsem několikanásobným mistrem světa ve fotbale (liga, mistrovství světa), v ledním hokeji (mistrovství světa, NHL, vítěz bodování střelců), mistr světa vozů formule 1, držitel nejrychlejších kol ve všech závodech vozů formule 1 a našli by se určitě i další. Na play stationu samozřejmě. :D

V 8. třídě jsem reprezentoval na dějepisné olympiádě. Na střední jsme v tříčlenné skupince došli až do celostátního kola Finanční gramotnosti. A to byl velký úspěch. Projít ze školního kola, potom z okresního kola přes krajské kolo až do celostátního. Reprezentovat celý Královéhradecký kraj. Sníst o přestávce bramborový salát a řízek v České národní bance v Praze, který nám tam tehdy naservírovali, to chceš. Nikde jinde nechutná tak jako v České národní bance. Není to sice fotbal, hokej, atletika, ale je to olympiáda, soutěž i tak, takže sportovní výkon to určitým způsobem je a přeji takovou zkušenost opravdu každému, zkušenost dojít co nejdál!

S klukama nás bavilo na základce i na střední hrát na stolech stolní tenis. Na základce spíš ke konci, ale celou střední určitě. Zvláště jsme měli stůl hned na patře, takže téměř každá přestávka byla tam a potom jsme dobíhali, když někdo řekl: „Už je za minutu.“ Takže spousta odehraných obíhaček. Ale bavilo mě i chytat při florbale. A v dospělosti rád vzpomínám na dlouhé zápasy před 3 lety ve stolním tenisu s Tomášem Zikmundem, který tenkrát chodil do 4. B, sety často končily poměrem 15:13 a byla to makačka. Dlouhé výměny, sekané míče. A jednou jsem dokonce prohrál. A nestydím se za to. Opravdu poklona. Ten Tomáš tenkrát hrál týden co týden neskutečně, byly to zápasy jako hrát s Rogerem Federerem, Novakem Djokovičem, nebo Dominikem Thiemem. A netroufám odhadovat, jak by zápasy vypadaly dnes, když je v 7. třídě. ☺

Jaký máte pocit, když musíte dát žákovi za 5?

Příjemný pocit nemám. Rád bych se stal Karlem Gottem a říkal jen samé dobré zprávy. Těžko se mi oznamují pětky z kontrolních prací, nebo větších písemek. Zvláště u žáků, u kterých vím, že se to pro ně stane zklamáním, nepříjemnou sprchou, začnou jim vlhnout oči a podobně. A těžce se mi hledají slova, jak takovou známku oznámit, protože chcete to zklamání zmírnit. Žáci mě znají z mnoha improvizčních proslovů, a že vyplyne spousta nečekaných hlášek, ale jakmile máš říci, že ten a ten má pětku, tak se slova hledají těžce. Ale nejsou to jen pětky. Pro každého slovo neúspěch znamená něco jiného. Mohou to být pětky, pro někoho jiného zase trojky. Nikdo nechce zažít neúspěch. Na druhou stranu nejde o konec světa. Jak říkám výše, sám jsem byl na jedničkách a dvojkách, měl jsem vyznamenání. Jakmile jsem jednou vyznamenání neměl, nebo jsem bojoval s fyzikou, vadilo mi to. Úspěch

nepřijde sám. A někdy nepřijde hned. Musíš něco dělat. Jakmile Ti neúspěch vadí, musíš něco u sebe změnit. Petra Kvitová např. strhne z čela čelenku, když jde zápas do 3. setu, nebo pokud cítí, že to není ono. Je potřeba se zamyslet: Proč k tomu došlo? Nerozumím učivu? Neučil jsem se? Seděl jsem nad tím 30 minut a neuspěl jsem? Co takhle sedět 60 minut? Poprosit rodiče, aby si se mnou chvíli sedli. Poprosit pana učitele, paní učitelku, jestli by si nenašli čas navíc. Najít si doučování. Jakmile máte čisté svědomí, že jste se učili, že tomu dáváte hodně, tak je 5 den blbec, kdy se nezadařilo, nesedly mi otázky. Jakmile ale víte, že tomu hodně nedáváte, tak i známka 5 může být obraz vašeho výsledku. Ale sedět, nic nedělat, žbrblat na všechny strany, případně čekat na další neúspěchy, je největší blbost, jakou můžeš udělat. Pokud žáci vydrží, budou se připravovat, úspěch, nebo alespoň posun dopředu se ukáže. Učení není také jen o známkách, je to ale také o tom, aby se člověk dozvěděl hodně znalostí, vědomostí, získal přehled, aby mohl vykonávat takovou profesi a zaměstnání, ve kterých bude spokojený. A také aby ho kdekdo neočůral a nenapálil.

S kým si nejvíce rozumíte ve sborovně?

Od střední školy platí, že holek byla ve třídě vždy většina. A nejinak je tomu i tady ve sborovně ve 2. patře. A já jsem mezi holkami rád. ☺

Váš TOP vtip?

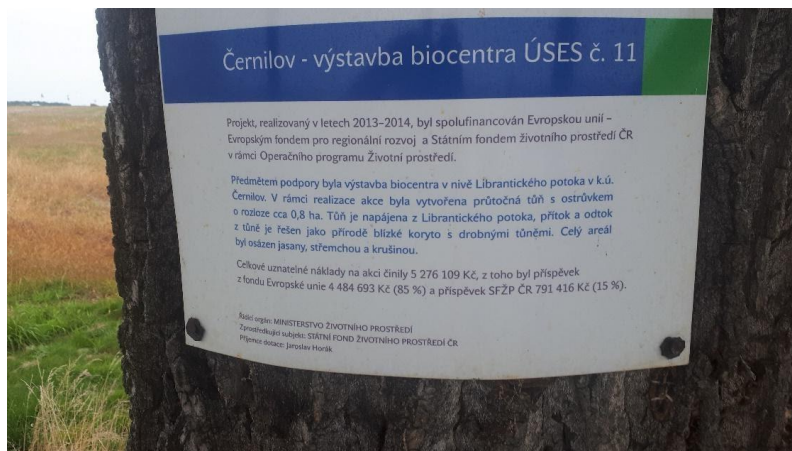
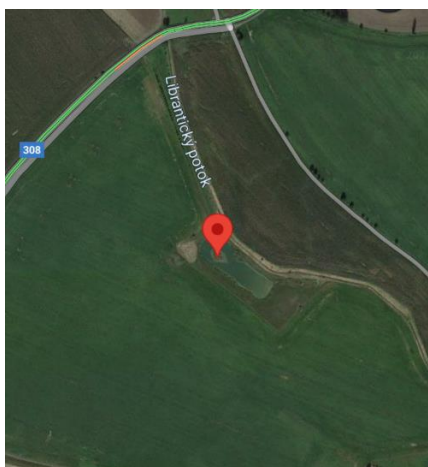
Plave kapr v medu a říká: „To je fááákt hustý.“

Jak budete trávit Vánoce a silvestr?

Vánoce a konec roku jsou přece jenom ještě daleko. V současné chvíli myslím na to, aby mě neodnesli čerti (pozn. rozhovor byl vytvořený 5. 12.). :D Fandění příliš Vánoce a prázdniny nezná, takže určitě budu fandit hradeckému Mountfieldu, chtěl bych zajít na domácí zápas s Třincem. A dále fandit českým hokejistům na MS do 20 let jako každý rok. Další program ještě musím nastudovat. Zhlédnu rád nějakou pohádku, sním talíře chlebíčků a vypiji lahodný nápoj. Rád bych si našel čas i na četbu knížek. Stejně tak chci určitě během nějakého dne zajet za babičkou a dědou. Jejich věk je vyšší a vyšší, takže se tam snažím často jezdit. A dále uvidíme...

Autor: Jakub Vejs

Biocentrum

U cyklostezky na Hradec Králové, téměř u Librantického potoka, je rybníček, o kterém málokdo ví. Zde žijí nutrie. Tento projekt byl realizován roku 2013-2014. Předmětem výstavby bylo biocentrum v nivě Librantického potoka, v k. ú. Černilov. Byla zde vytvořena průtočná tůň s ostrůvkem cca 0,8 ha. Celý areál byl osázen jasanem, střemchou a krušinou.

Autor: Matěj Petráček

Autor: Tereza Švestková

Skrytá místa

Zajímalo vás někdy, jak vypadá školní sklep a další místnosti, kde jste nejspíš nebyli? Právě proto jsme se tam šli podívat.

Školní sklep

Ve sklepě najdete např. různé krabice s náhradními křídami, papíry, dále tam stojí starší židle či lavice. Ale jsou tu i zajímavější věci, např. kolo, bulvy a sáňky. Nejzajímavější jsou však husitské zbraně.

Místnosti u kuchyňky

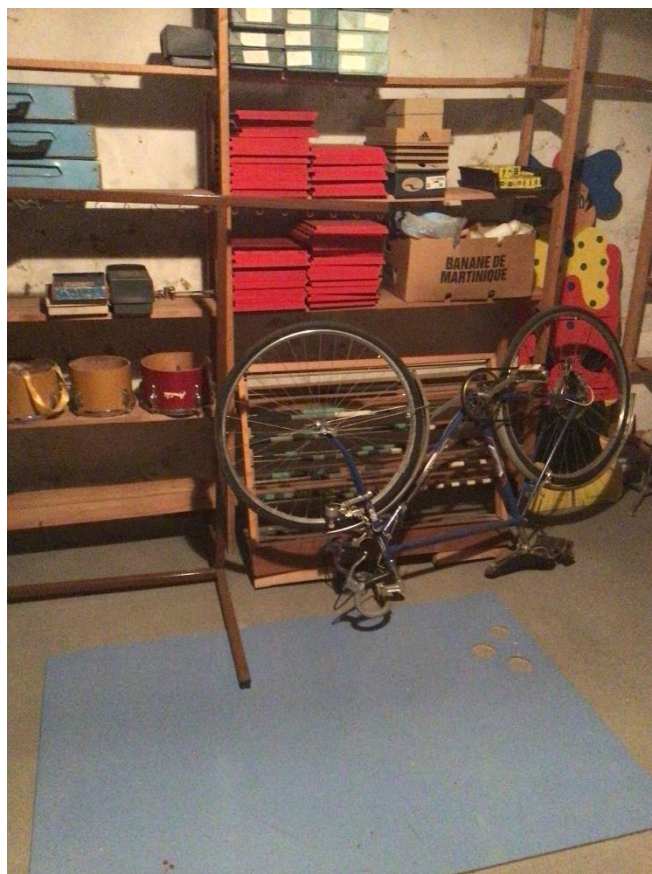
Jakmile se vydáte z kuchyňky dále dozadu, uvidíte dvoje dveře. Jedny naproti vám a druhé z pravé strany. V místnosti uvidíte skříň a práh. Ve skříni jsou náhradní ručníky a na skříni papírové ubrousky a také toaletní papír.

V místnosti po vaší pravé straně najdete místnost. Sklad. Najdete zde váhu, knížky, jako jsou Děti z Bullerbynu nebo Honzíkovy cesty. Dále se tu nachází učebnice, pracovní sešity a různé mapy.

Autor: Eva Bělinová, Blanka Petrová

Blondýnka letí do Londýna. Jak ji připravíte o místo u okna? Řekněte jí, že sedadla do Londýna jsou v prostřední řadě.

V hodině zpěvu vyvolá paní učitelka Pepíčka, aby vyjmenoval bicí nástroje. Pepíček odpoví: „Tak to je rákoska, vařečka a řemen!“

Angličan se ptá Čecha: „Po které straně tu jezdíte? Po levé, nebo po pravé straně?“ Čech mu odpoví: „Mezi dírami, kamaráde...“

Chuck Norris vyhrál závod 24 hodin v Le Mans za 12 hodin.

Chuck Norris se opřel o věž v Pise, naštěstí jen na tisícinu vteřiny.

Vlčák se dívá na vánočně vyzdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdechne: „Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říct, že má doma záchod a ještě s elektrickým osvětlením?“

Vánoce jsou pro americké krocany obyčejně velmi drsné. Ale aspoň netrpí hladu. Ve skutečnosti jsou už od rána pořádně nacpaní.

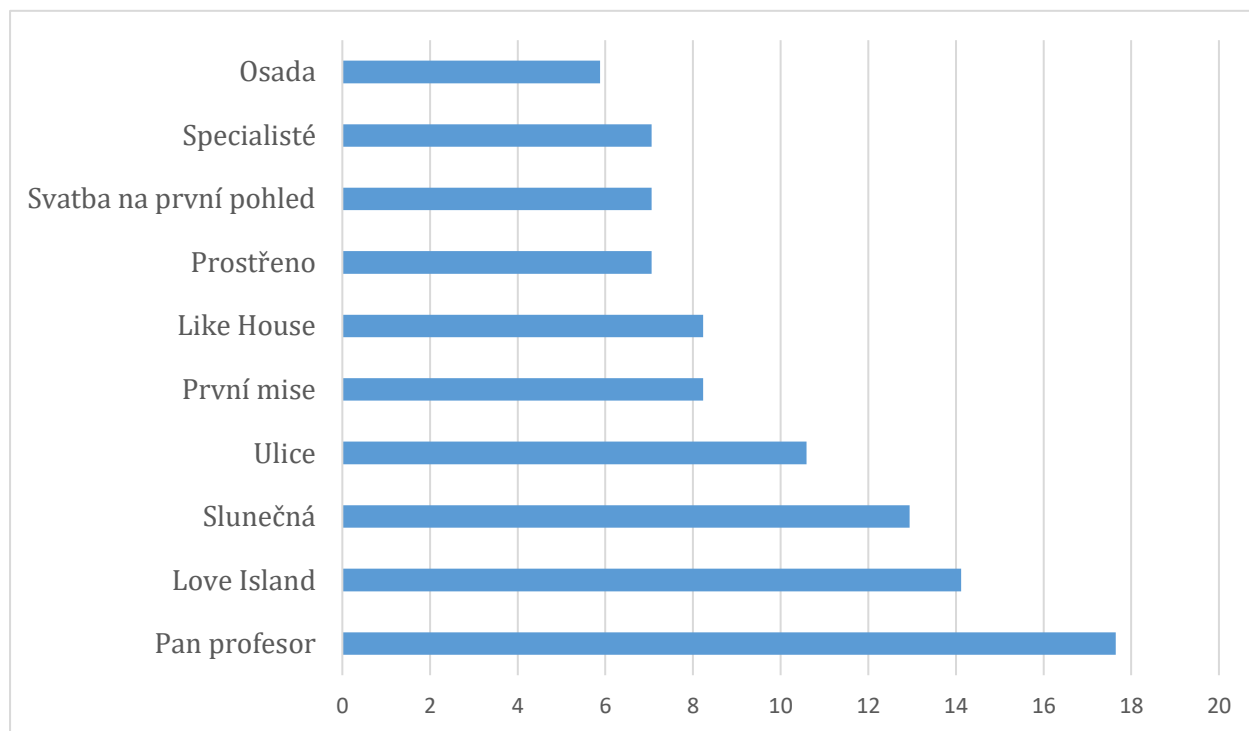
Dal jsem manželce pod stromek psa.“ „A proč psa?“ „Už se těším, jak mě s ním bude posílat večer ven!“

„Mami, mami, hoří vánoční stromeček!“ „Neříká se, že hoří, říká se, že svítí, Pepíku.“ „Mami, záclony už taky svítí!“

O Vánocích spadne na hladinu rybníka kousek housky. Vidí to kapr, zarazí se a varuje ostatní: „Nikdo ani hnout, v tom bude nějaký háček...“

Autor: Jakub Vír

Jaké seriály sledují žáci školy?

celkem: 85 žáků, číselné hodnoty jsou uvedeny v %

Autor: Tereza Švestková

Masarykovi koně

Číslo: 1

Školní rok: 2021/2022

Vytvořili:

Blanka Petrová

Eva Bělinová

Natálie Bartošová

Tereza Švestková

Jakub Vejs

Jakub Vír

Matěj Petráček